ДИТЯЧА ГАЗЕТА

№10 (126) жовтень 2020

Скарбнічка

БАБУСЯ

ЧТО ЛЕГЧЕ? 2
ПРИГОДИ ШУКАЧІВ 4
АПТЕКАР 6
ШПАРГАЛКА 8
ВЕСЕЛЫЙ ENGLISH 9
СКРИНЬКА ЦІКАВИХ ФАКТІВ 10

Багато бабусь полюбляють сидіти на лавці біля входу до будинку й обговорювати останні новини у світі та зміни в житті сусідів. Моя бабуся до таких не належить. Вона – сучасна активна жінка, що ходить до фітнес-клубу, слідкує за своїм харчуванням, завжди стильно й охайно одягнена, має доглянуте волосся й руки. Навіть зморшки біля очей її прикрашають, адже вона багато радіє й усміхається.

Ви ніколи не почуєте, що бабуся скаржиться чи нарікає на життя. «Проблеми потрібно вирішувати, а не скиглити», – каже вона нам, коли ми чимось обурені або незадоволені.

Я люблю залишатися з бабусею. Будь-яка справа з нею стає цікавою. Звичайне прибирання квартири може перетворитися на змагання «Веселі старти», а похід до крамниці – на гру «Пошук скарбів».

Одного разу ми поїхали за «скарбами» до торгівельного центру (бабуся ще й першокласний водій!). Того дня вона купила всі необхідні речі, а мені – пістолет, що стріляє бульбашками. Коли ми вийшли з магазину, бабуся раптом стривожено промовила: «Стій біля входу й нікуди не відходь. У нашому авто хтось сидить».

Я завмер і спостерігав. Бабуся не розгубилася: вона вхопила мій новий пістолет, що лежав зверху, і рішуче попрямувала до машини.

– Забирайтеся геть, на рахунок «три» я стрілятиму! Одиин, двааа...

Двоє молодих дужих чоловіків не чекали, щоб їм повторювали двічі, а швидко вискочили з авто й стрімголов побігли за ріг торгівельного центру. Бабуся спокійно поставила пакети в салон, покликала мене й почала заводити машину. Проте ключ чомусь не повертався. Після кількох спроб бабуся почала роздивлятися, що не так, а потім раптом вимовила: «Це ж не наш автомобіль! А наш куди подівся?!»

Наш спокійнісінько чекав за кілька метрів звідти. Ось тоді я вперше побачив бабусю наляканою. «Проблеми потрібно вирішувати», – сказала вона, швидко перекладала всі речі до своєї машини, і ми поїхали до поліцейської дільниці, що була неподалік.

– Сталася прикра помилка! Мені дуже шкода! Я випадково переплутала автомобіль і вигнала двох чоловіків з їхнього авто, – вигукнула бабуся, щойно ми увійшли.

– Як Вам, пані, це вдалося? – запитав черговий офіцер.

– Я саме купила онукові пістолет, що стріляє бульбашками. От ним і налякала тих чоловіків. Вони виявилися чемними людьми, не чинили опору, а просто втекли.

Раптом поліцейський, що й так ледве стримувався, почав голосно сміятися. Він аж ухопився за живіт і, не в змозі вимовити ані слова, просто показував пальцем в інший куток кімнати. Там сиділи двоє збентежених чоловіків...

Знаєте, чим усе завершилося? Чоловіки великодушно пробачили бабусі й вирішили не висувати проти неї звинувачення. А я пишаюся своєю бабусею. Вона й справді вміє вирішувати проблеми!

Інна Сосяк

Розвередував Кленочок:
— Чом я жовтий, як пісочок?
Чом оранжевий, як диня?
Хто у цьому всьому винен?
За яким же це законом
Чуб зелений став червоним?..
Дуб гіллям хитає: "Досить!
Це прийшла до тебе Осінь!"

Марія Пишук

НЕ ВІДПОВІДАЙ ЗЛОМ НА ЗЛО

Лариса Кобзєва

Тимофій і Захар навчалися в одному класі, сиділи за сусідніми партами, але друзями не були. Вони постійно сварилися. Зазвичай ініціатором усіх сварок був Захар, у якого була задиркувата вдача. Йому подобалося дошкуляти Тимофію й робити йому якісь капості. Тимофій був спокійним хлопчиком і сваритися не любив. Однак витівки однокласника так сильно допікали Тимофію, що він не міг поступитися й відповідав кривднику так само. Наприклад, кожен день у школі починався з того, що Захар прозивав Тимофія лайливими словами, а Тимофій одразу прозивав його у відповідь. І цілий день хлопчики могли сваритися й дражнити один одного.

А якось, під час перерви, проходячи повз парту Тимофія, Захар скинув його зошити на підлогу. Тимофій, не вагаючись, теж скинув усі приладдя хлопця на підлогу, ще й копнув його портфель. Після цього хлопчики почали прозивати один одного й ледь не побилися. Проте все обійшлося, бо пролунав дзвінок на урок і до класу зайшла вчителька.

А ось інший випадок, який призвів до сумних наслідків. Якось під час великої перерви Тимофій стояв у коридорі й розмовляв із хлопцями з паралельного класу. У цей час Захар непомітно підійшов до нього ззаду й так сильно штовхнув його в спину, що Тимофій утратив рівновагу й упав на підлогу. Захар із реготом побіг геть, а Тимофій підвівся й одразу кинувся за Захаром. Наздогнавши кривдника, Тимофій щосили штовхнув його. Захар відлетів убік і стукнувся об стіну. Скривившись від болю, Захар злісно подивився на Тимофія й зі словами: «Ну, я тобі зараз покажу!» кинувся на нього з кулаками. Між хлопцями зав'язалася бійка. Школярі, які збіглися на галас, намагалися розняти Захара й Тимофія, але марно. Раптом з'явився вчитель фізики. Він відвів забіяк до директора школи Сергія Володимировича. Той строго поговорив із хлопцями, написав у щоденниках зауваження й поставив по двійці за поведінку.

Усі ці «пригоди», які трапилися з Тимофієм того дня, дуже його засмутили, і додому він прийшов украй засмучений. Удома його чекав дідусь, який приїхав до них. Побачивши сумне обличчя внука, він поцікавився, чому внук сумний. «У мене, дідусю, великі неприємності», – пригнічено сказав Тимофій і, зітхнувши, додав: – Сьогодні я побився із Захаром, який навчається в моєму класі, і директор школи написав мені зауваження й поставив двійку за поведінку». «Ну й справи… – зі співчуттям промовив дідусь і запитав: – Навіщо ж ти розпочав бійку із Захаром?» «Це не я, а Захар! – обурився Тимофій. – На перерві він штовхнув мене так, що я впав. Тоді я його теж штовхнув. А потім ми побилися. І взагалі, цей Захар мені вже набрид! Він постійно дошкуляє мені: то прозиває, то ховає мій портфель, а інколи крейдою бруднить мій стілець або парту». Тимофій замовк на деякий час, а тоді серйозно додав: «Ти знаєш, дідусю, я йому не поступаюся й у відповідь роблю те ж саме, що й він мені, хоч мені це зовсім не подобається. Ну, нічого, колись я його так провчу, що він назавжди дасть мені спокій».

Увесь цей час дідусь уважно слухав розповідь онука й не перебивав його. Коли ж той закінчив, дідусь сказав: «Так ти нічого не досягнеш! Розумієш, Тимофію, те, що ти на злі витівки Захара відповідаєш тим самим, може змусити Захара вчинити тобі щось гірше». «Дідусю, що ж мені тоді робити?» – запитав Тимофій. «На твоє запитання, онуку, є чудова відповідь у Біблії, – ласкаво дивлячись на онука, сказав дідусь, взяв зі стола Біблію, розгорнув її й прочитав: «Не відплачуйте злом за зло або лайкою за лайку… Але перемагай зло добром». Коли наступного разу Захар зробить тобі щось погане, спробуй зробити йому у відповідь щось хороше й побачиш, що станеться. Добре?» «Гаразд, дідусю, я спробую», – відповів хлопчик.

Коли наступного дня Тимофій прийшов до школи, Захар уже очікував його біля класу. «Привіт, Тимофію-Бармалію!» – привітався він з Тимофієм. «Привіт, Захаре! Як твої справи?» – привітно усміхаючись, привітався Тимофій з однокласником і сів за парту. Захар здивовано подивився на однокласника, сів за сусідню парту й почав корчити страшні гримаси, очікуючи, що Тимофій відповість тим самим. Однак у відповідь Тимофій дружелюбно промовив: «Цікаві гримаси. Та чи не набридло тобі кривлятися?» Якийсь час Захар продовжував так діяти, але, так і не дочекавшись від Тимофія звичної реакції, він перестав кривлятися. А ще через хвилину він запитав: «Слухай, Тимофію, ти виконав домашнє завдання з математики?» «Виконав», – відповів той. «А ти не міг би мені допомогти із задачею? Я вчора цілий вечір намагався її розв'язати, але так і не зміг», – попросив Тимофія Захар. «Звісно, допоможу», – радісно відповів Тимофій. Хлопці сіли за одну парту й узялися за вирішення задачі.

Тимофій, скориставшись мудрою порадою дідуся, зміг перемогти зло добром. Відтоді хлопці стали найкращими друзями. А як у таких ситуаціях дієш ти? Чим відповідаєш на зло: добром чи злом?

ЯКА ПРАВИЛЬНА ВІДПОВІДЬ?

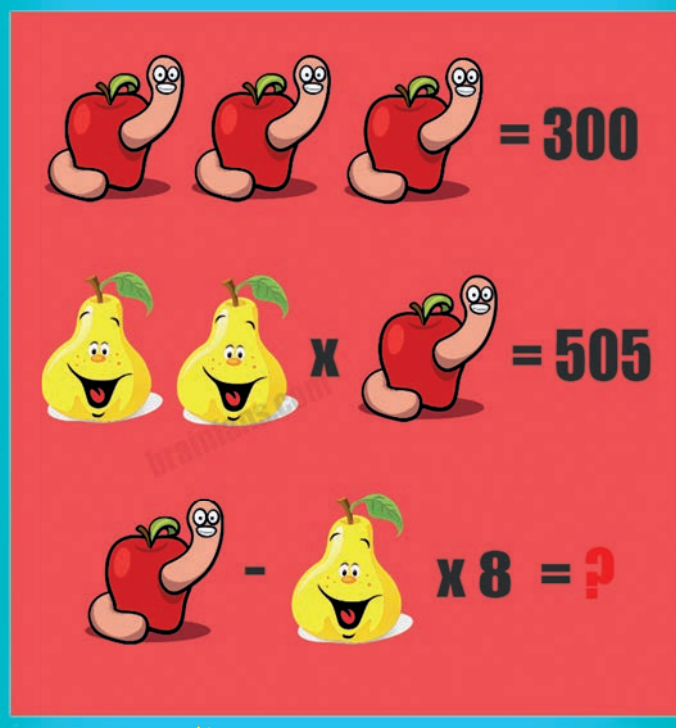

КАКОЙ ПЛАН КОМНАТЫ СООТВЕТСТВУЕТ РИСУНКУ?

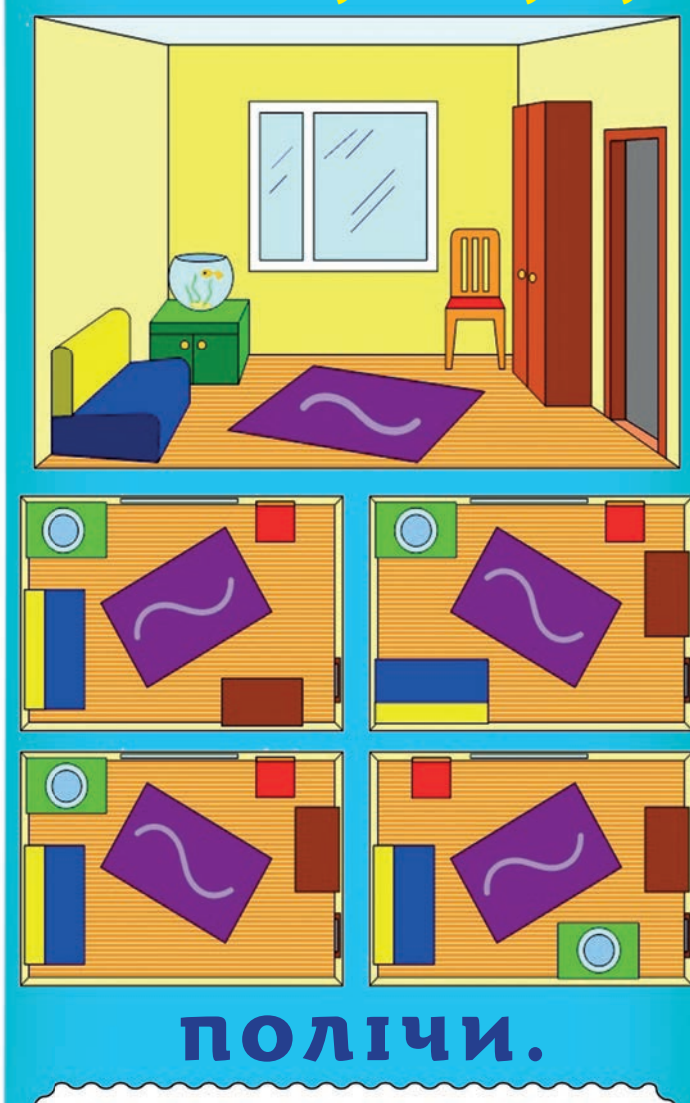

полічи.

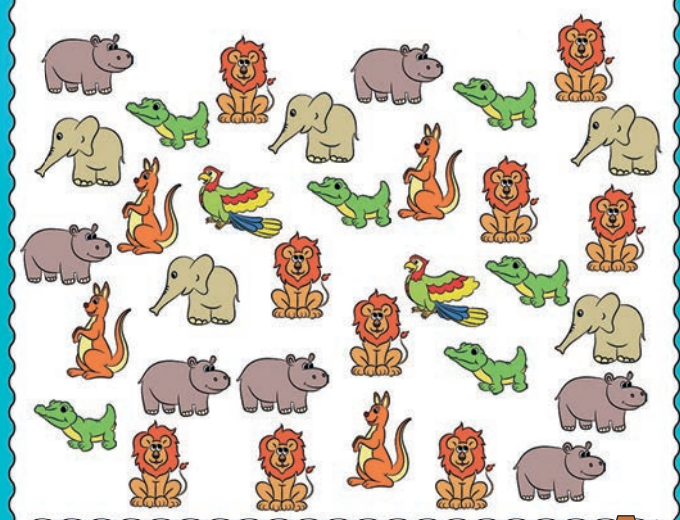

ЧТО ЛЕГЧЕ?

Пошли три мальчика в лес. В лесу грибы, ягоды, птицы. Загулялись мальчики, не заметили, как день прошел. Идут домой – боятся: «Попадет нам дома!» Остановились они на дороге и думают, что лучше: солгать или правду сказать?

– Я скажу, – говорит первый, – будто волк на меня напал в лесу. Испугается отец и не будет браниться.

– Я скажу, – говорит второй, – что дедушку встретил. Мама обрадуется и не будет ругать меня.

– А я правду скажу, – говорит третий. – Правду всегда легче сказать, потому что она правда и придумывать ничего не надо.

Вот разошлись они все по домам. Только сказал первый мальчик отцу про волка – глядь, лесной сторож идет.

– Нет, – говорит, – в этих местах волка.

Рассердился отец. За первую вину рассердился, а за ложь – вдвое.

Второй мальчик про деда рассказал. А дед тут как тут – в гости идет. Узнала мать правду. За первую вину рассердилась, а за ложь – вдвое.

А третий мальчик как пришел, так с порога во всем повинился. Поворчала на него тетка, да и простила.

В. Осеева

КОШАЧЬЕ ЦАРСТВО

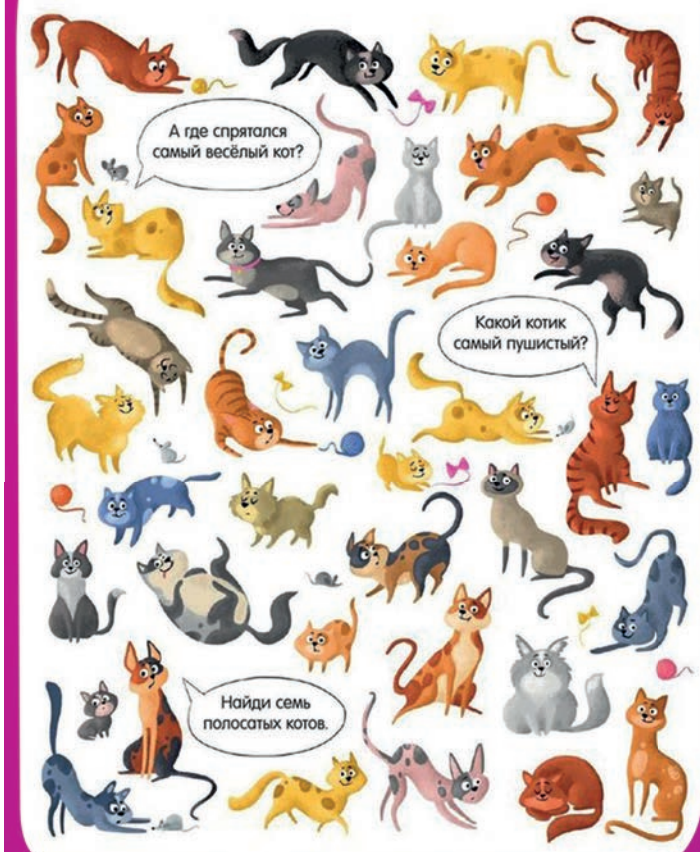

ДОПОМОЖИ КОШЕНЯТІ ЗНАЙТИ ЙОГО ПОВІТРЯНУ КУЛЬКУ.

УДИВИТЕЛЬНОЕ ИЗОБРЕТЕНИЕ

Вам когда-нибудь приходилось, вернувшись с прогулки, обнаружить на своей одежде колючки репейника? В 1941 году Жорж де Местраль отправился на охоту со своим ирландским пойнтером в горы Юра. Домой они вернулись покрытые с ног до головы репейником.

Раздосадованный, Жорж начал чистить одежду, удивляясь цепкости репейника. Будучи инженером-механиком, он взял одну колючку и стал исследовать ее под микроскопом. Тут он обнаружил, что она состоит из сотен крохотных крючочков. Неудивительно, что они так крепко держатся.

Изучив строение колючек, Жорж попытался создать подобное приспособление, которым можно было бы крепить предметы друг к другу. Через 10 лет его изобретение было завершено. Так на свет появились «липучки». За много лет люди научились использовать «липучки» в самых разных сферах. Они есть даже на ботинках космонавтов, помогая им цепляться за пол в условиях невесомости.

Но что же общего у «липучки» и репейника? Они оба созданы так, чтобы крепко держаться за что-либо. В этом урок и для нас. Библия говорит: «Отвращайтесь от зла, прилепляйтесь к добру». Будьте подобны «липучке» или репейнику: крепко держитесь за доброе.

Самое лучшее – держаться за Иисуса. Будьте близки к Нему сегодня и каждый день. Вы никогда не пожалеете об этом.

Хелен Робинсон

ХВОСТАТИЙ РЯТІВНИК

Оксана Борсукова

Надворі панувала золота осінь. Четверо друзів поверталися додому зі школи. І хоч жили вони в сусідніх будинках, та розходитися не дуже поспішали. Затримавшись біля під'їзду будинку, де жила Віка, школярі обдумували свої плани на вечір. Раптом почулося жалібне нявкання. З-за сходів вилізло скуйовджене худе кошеня.

– Знову підкинули... Коли це припиниться? – роздратовано сказав Вадим.

– Яке ж воно бідолашне, – жалісно промовила Віка. – Треба йому допомогти.

– Якщо кошеня виходити, то воно буде дуже гарне, – зауважив Микита.

– Послухайте, не розпускайте нюні, ви перебиваєте процес біологічного відбору у природі, – наполягав Вадим.

– Послухай краще ти! Спробуй хоча б не поснідати й не пообідати, і подивимося на твій біологічний відбір! – різко відказала Лоліта.

Вадим ображено замовк. А Лоліта, як завжди, діловито промовила:

– Забрати додому нам його не дозволять. Треба домовитися про почерговий догляд за потерпілим.

А потерпіле, стоячи в колі школярів, раптом занявчало, ніби підтримуючи пропозицію.

– Робіть, що хочете, я до цього не причетний, – Вадим пішов у напрямку свого будинку.

– Це він так тільки говорить, – вступився за друга Микита. – Побачите, він перший принесе сюди їжу для кота.

– Так, – зупинила хлопця Лоліта, – нам потрібна коробка, стара кофта, посуд, їжа і вода.

– Я принесу коробку й посудину, – запропонував Микита.

– А я – стару кофтину і їжу , – промовила Віка.

– Добре, тоді я теж несу їжу й воду, – доповнила Лоліта.

Незабаром Віка, її братик Іллюша, Микита й Лоліта вже вмощували кошеня в його нове житло. Вадим, як і передбачав Микита, приніс печиво, але водночас постійно бурчав.

– Треба домовитися про чергування, щоб місцеві собаки й коти його не вигнали звідси, – запропонувала Лоліта.

– А можна, я першим чергуватиму? – підстрибуючи, просив Іллюша.

– Це буде довго, – усміхнулася сестричка, – але чергуй першим, а я тебе зміню після обіду.

– Ура! Назвімо його «Кузя»? – із задоволеним виглядом заступив на свій пост Іллюша.

Домовившись про чергування, друзі розійшлися по домівках. До вечора Кузя вже освоївся в новому помешканні. Навіть дворові собаки й коти доброзичливо прийняли його у своє бездомне братство. За кілька днів, повертаючись зі школи, четверо друзів зупинилися біля будиночка Кузі. Кошеня, як завжди, вибігло назустріч своїм покровителям.

– Яким же воно стало гарненьким, – милуючись кошеням, сказала Віка.

– Я ж казав, – зауважив Микита.

Домовившись про вечірню прогулянку, друзі розійшлися по домівках. Вони навіть не здогадувалися, що на них чекала неприємна пригода. Трапилася вона тоді, коли Вадим, Микита й Лоліта вже повернули до своїх помешкань, а Віка завернула до свого. Та ось почувся грізний гавкіт. Просто на дівчинку біг величезний пес. Віка завмерла. Її серце почало несамовито калатати. Дівчинка лише змогла прошепотіти: «Господи, допоможи!»

Наступне, що вона побачила, – це те, як між нею й собакою опинився Кузя. Віка зажмурила очі, а собака пробіг повз неї, не припиняючи гавкіт. Наступної миті вона розплющила очі й побачила, як пес наздоганяє Кузю. Щойно вони зникли за рогом будинку, прибігли захекані Микита, Вадим і Лоліта. Вони почули гавкіт і здогадалися про небезпеку.

– Наш Кузя... – плачучи, вимовила Віка, показуючи напрямок зникнення їхнього улюбленця.

Повернувши за ріг будинку, друзі побачили на старій груші бідолашного Кузю. Коли собаку, що зірвався з ланцюга, господар відвів додому, Микита швидко виліз на дерево. Зняв тремтяче кошеня й передав до рук заплаканої Віки. «Мій милий хвостатий рятівник», – пригорнула вона Кузю до себе.

Любі друзі, робіть добро, і воно обов'язково до вас повернеться. У цьому нас запевняє Слово Боже: «Хліб свій пускай по воді, бо по багатьох днях знов знайдеш його» (Екл. 11:1).

ЗБИРАЄМО ВРОЖАЙ

1 ЗАВДАННЯ

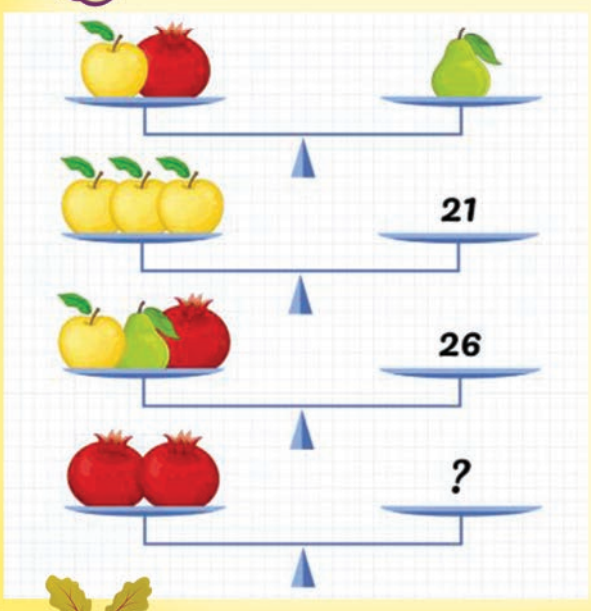

ГОЛОВОЛОМКА

Продавець фруктів на ринку вирішив зважити яблуко, грушу та гранат. На першу чашу ваг він поставив яблуко та гранат, на другу – грушу: ваги досягнули рівноваги. Потім продавець зважив три яблука: ваги показали число 21. Згодом він зважив усі три фрукти разом: ваги показали число 26. Як ти вважаєш, на якій позначці зупинилися ваги, коли продавець зважив два гранати?

2 ЗАВДАННЯ

Подолай виноградний лабіринт.

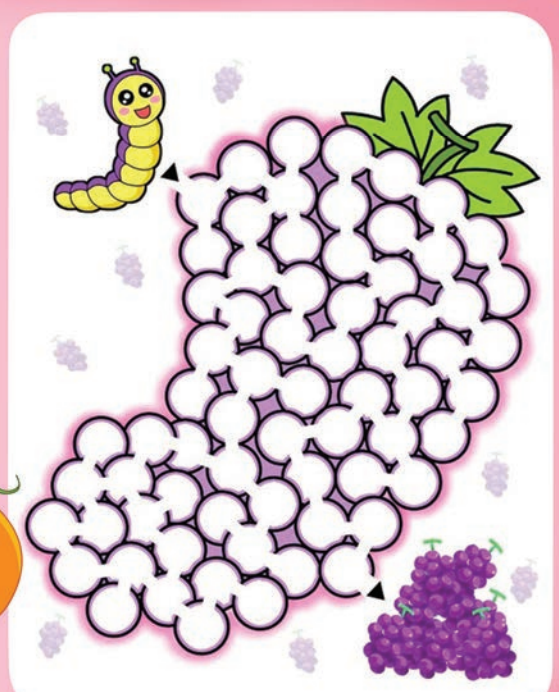

3 ЗАВДАННЯ

Полічи всі овочі й запиши показники.

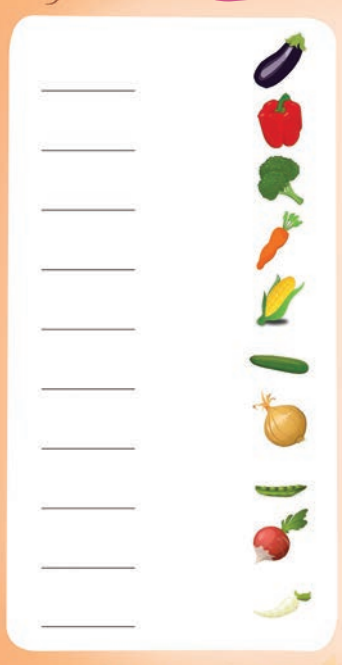

4 ЗАВДАННЯ

Аплікація «Гарбуз із насіння».

Роздрукуй з Інтернету макет гарбуза (або намалюй його).

Розфарбуй гарбузове насіння двома фарбами – помаранчевою та зеленою, і зачекай, доки висохне.

Зображення гарбуза покрий клеєм ПВА.

Виклади зелені зернята на хвостик і листя гарбуза, а помаранчевими «розфарбуй» сам овоч.

Готово!

5 ЗАВДАННЯ

Розфарбуй малюнок за цифрами.

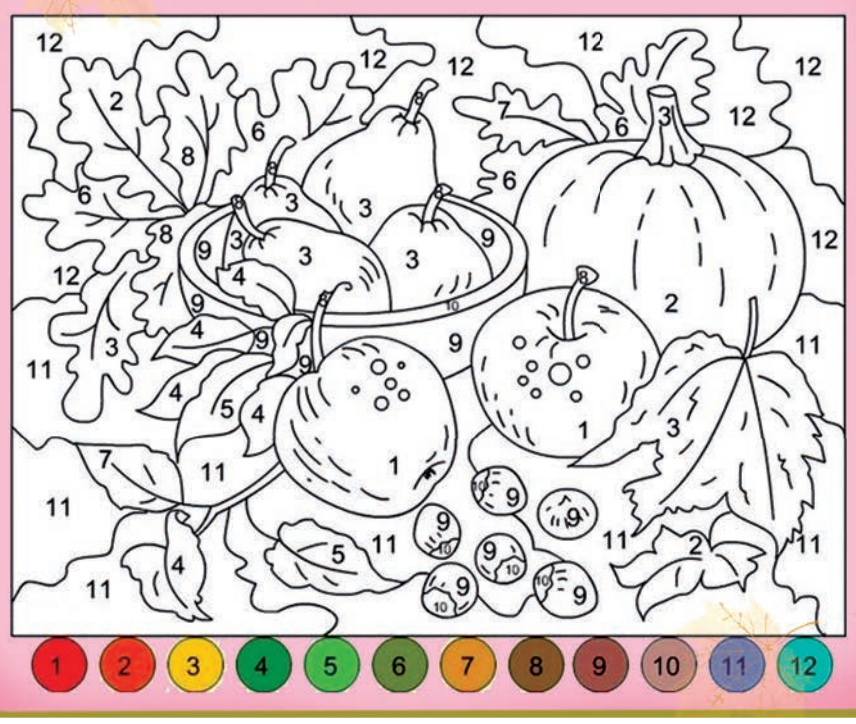

Відповідь до ЗАВДАННЯ 1: 12.

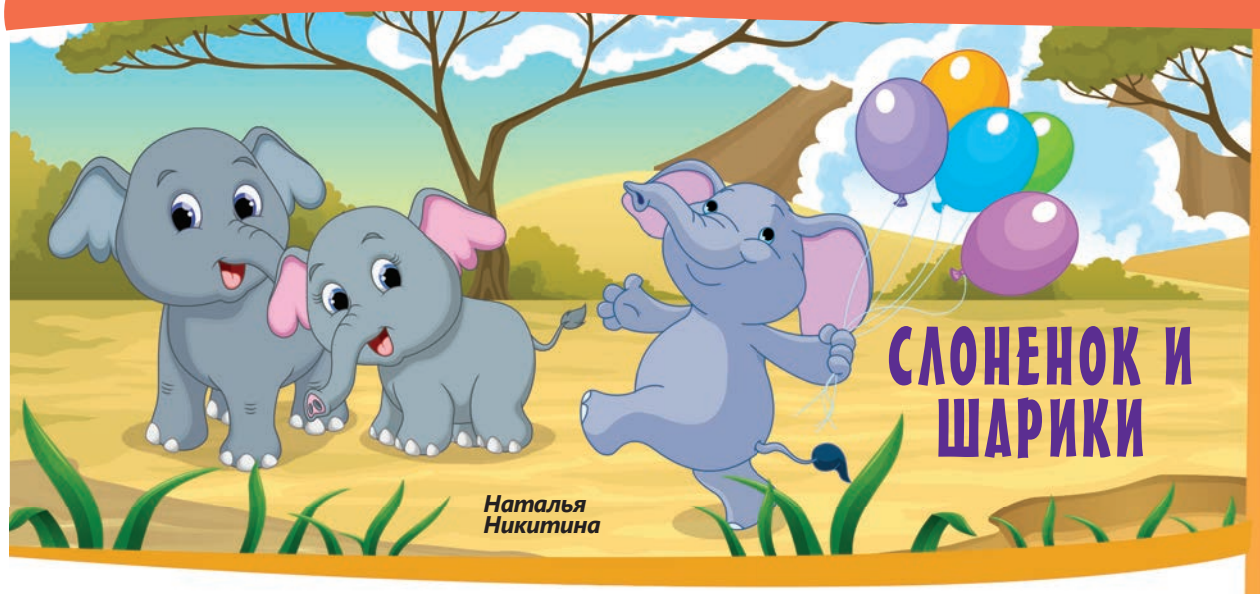

СЛОНЕНОК И ШАРИКИ

Наталья Никитина

Жил-был маленький слоненок. Мама и папа его очень любили. Они вместе играли, гуляли, купались в реке и пускали фонтаны из своих длинных хоботов. Маленький слоненок очень любил проводить время со своими родителями. Но однажды, гуляя с мамой и папой по парку, слоненок увидел у обезьянки большой воздушный шарик. Слоненку он очень понравился, захотелось и ему иметь такой же шар.

– Мама, папа, я тоже хочу такой шарик, купите мне, пожалуйста, – стал просить он родителей.

Мама и папа очень любили своего сыночка и решили порадовать малыша. Они купили ему красивый желтый шар. Слоненок был счастлив, он повсюду ходил со своим шариком. А когда ложился спать, привязывал его к своей кроватке.

Вскоре, гуляя по парку, слоненок увидел у медвежонка очень красивый зеленый шар. И, конечно же, попросил родителей купить ему такой же. Мама и папа не хотели расстраивать своего любимого сына и купили ему зеленый шарик. Слоненку он очень понравился.

Но вскоре малыш захотел иметь красный шар, а потом синий. И любящие родители снова не смогли ему отказать... Но слоненку хотелось еще и еще воздушных шариков, а у родителей уже не осталось денег. И тогда малыш стал капризничать и говорить:

– Ну купите, купите мне этот шарик, ведь у меня такого еще нет!

Тогда родителям слоненка пришлось брать дополнительную работу, чтобы заработать побольше денег и купить на них шарики. И чем больше сын просил у них шариков, тем дольше они стали задерживаться на работе. Слон и слониха стали меньше бывать со слоненком, играть с ним, а совместные прогулки по парку и вовсе прекратились. Слоненку становилось грустно одному, и даже многочисленные воздушные шарики его уже не радовали.

И вот настал день, когда в комнату к слоненку уже невозможно было войти. В ней было столько шаров, что малыш не мог даже пошевелиться. Тогда слоненок собрал все шары и вышел на улицу. Но шаров оказалось так много, что они стали поднимать слоненка высоко-высоко в небо. Малыш испугался, что навсегда улетит от родителей, и стал звать на помощь.

Прилетели воробьи и острыми клювами полопали шары – один за другим. Так постепенно слоненок опустился на землю. Он сел на травку и задумался. Как ты думаешь, о чем? Может быть, он задумался о том, как было хорошо с папой и мамой гулять, играть, купаться в реке и пускать большие фонтаны из хобота? Как ты считаешь, что может слоненок сделать для того, чтобы вернуть то время?

З'ЄДНАЙ ПОСЛІДОВНО КРАПКИ Й РОЗФАРБУЙ МАЛЮНОК.

ЗНАЙДИ СЕРЕД СЛОНІВ СЕРДЕЧКО.

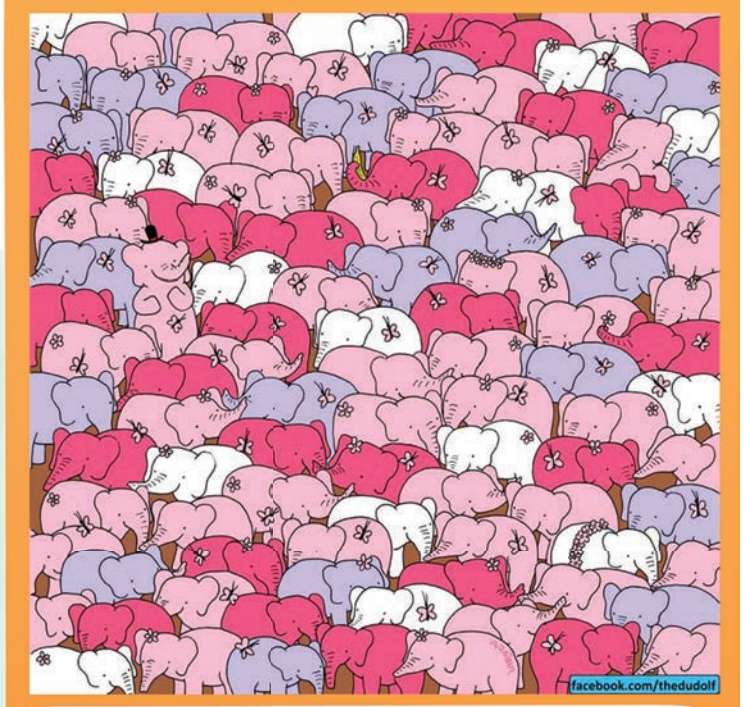

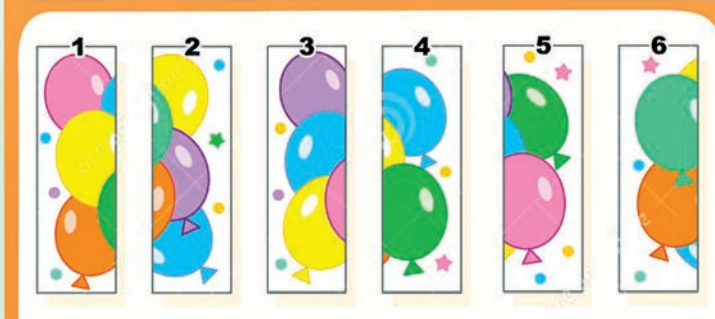

УТВОРИ КАРТКИ З ПОЛОВИНОК.

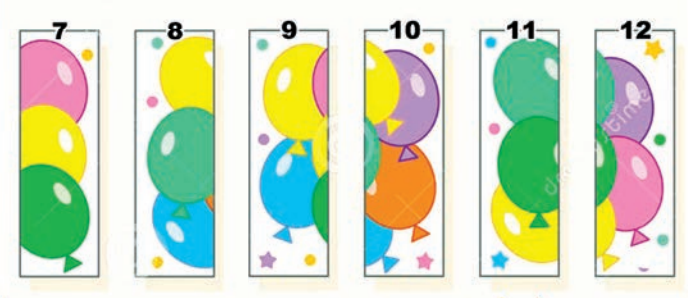

Убери 2 спички так, чтобы осталось 4 равных квадрата.

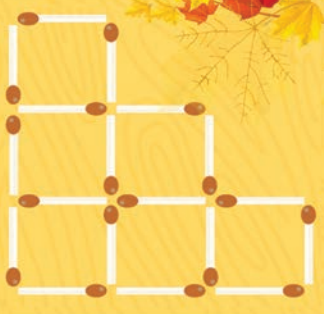

МАНДРІВКА ЧАСОМ: ЯК ВИНИКЛА ПОВІТРЯНА КУЛЬКА?

• Рекордсменом з польоту на повітряних кульках вважають британця Ієна Ешпоула, який 1987 року за допомогою 600 наповнених гелієм куль піднявся на висоту 3 350 м. Ім'я Ешпоула занесено до Книги рекордів Гіннеса.

• Латексна повітряна куля може досягти висоти понад 5 км, де вона зазвичай замерзає й розпадається на дрібні фрагменти.

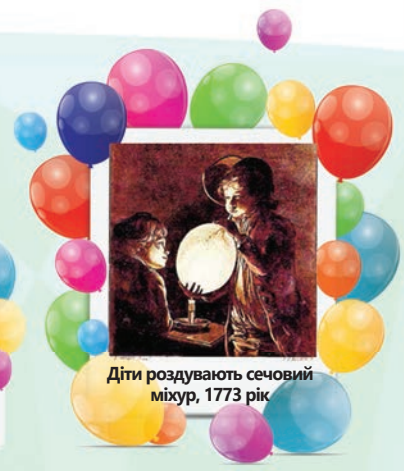

Діти роздувають сечовий міхур, 1773 рік

Історики стверджують, що розфарбовані кулі, виготовлені із сечових міхурів тварин, використовували ще стародавні греки, прикрашаючи ними помешкання напередодні урочистих церемоній.

Винахідником сучасної повітряної кульки з каучуку вважають англійського фізика та хіміка Майкла Фарадея. У 1824 році вчений вивчав властивості водню і спробував виготовити посудину для зберігання газу: він узяв два каучукові листи, посипав їх борошном, щоб не прилипали один до одного, склеїв по периметру, а потім наповнив воднем. Фарадей помітив, що під час наповнення мішечка воднем каучук стає прозорим і куля прагне злетіти вгору. Саме підіймальна сила кулі зацікавила Фарадея.

Повітряні кульки як іграшки для дітей з'явилися на англійському ринку наприкінці 1824 року завдяки Томасу Хенкоку, який упродовж усього життя займався дослідженням каучуку. Продавали перші кульки у вигляді комплекту для саморобного виготовлення куль, що складався з пляшки з каучуком і шприца. Вулканізовані кульки, які, на відміну від куль Хенкока, не боялися перепадів температури, почав випускати 1847 року Джон Ігрем із Лондона.

Згодом кульки з воднем набули значного поширення в Європі, особливо під час свят. Хоч водень – газ вибухонебезпечний, до нього звикли. Так тривало до 1922 року. Тоді у США на одному зі свят якийсь жартівник заради розваги підірвав художнє оформлення сцени, що складалося з наповнених воднем кульок. Внаслідок вибуху постраждав чиновник, і тому поліція відреагувала оперативно: було заборонено наповнювати кульки воднем. Однак місце водню зайняв цілком безпечний гелій.

Прообраз сучасної латексної кульки створив американець з Нової Англії 1931 року. Хімік-технолог шинного заводу Нейл Тайлотсон після краху підприємства працював у власній домашній лабораторії з рідким латексом. Випробовуючи примхливий замінник гуми, майбутній мільйонер занурив у латекс вирізану з картону голову кота, висушив виріб та отримав першу в історії латексну повітряну кульку. Пробна партія з 2 тисяч кульок прикрасила вулиці Бостона до традиційного щорічного параду на День патріота. Новинка викликала фурор. Винахід стрімко набирав популярності, оскільки виробам із латексу можна було надавати довільної форми, і дизайнери могли створювали з кульок складні композиції на замовлення.

• Повітряна кулька чудово підсилює звуки. Деякі поціновувачі класичної музики, відвідуючи концерти, притискають кулі до вух і насолоджуються тонкими відтінками звуків оркестру. Тому в деяких концертних залах, окрім театральних біноклів, відвідувачам пропонують і повітряні кульки.

На фестивалі Balloonfest у США, 1986 рік

АПТЕКАР

В одному місті жив аптекар, який не вірив у Бога. Люди не любили ходити до нього за ліками, але іншої аптеки поблизу не було, і їм нічого не залишалося, як користуватися послугами цього чоловіка.

Навпроти аптеки збиралися віруючі навколо молодого проповідника, який голосно говорив, щосили намагаючись привернути увагу й заохотити прийти на служіння аптекаря. Йому так хотілося, щоб цей чоловік почув вістку про спасіння в Ісусі Христі та про те, як Господь любить грішників. Аптекар розумів, що ці зібрання на вулиці навпроти його аптеки організовують, щоб навернути і його до віри в Ісуса, тому дратувався.

Одного разу він не витримав і побіг через дорогу, вигукуючи лайливі слова й розмахуючи кулаками. Спричинився галас, і аптекар, задоволений тим, що йому вдалося порушити спокій віруючих, побіг до аптеки й гримнув дверима.

У цей час у двері розгніваного аптекаря постукала маленька дівчинка із запискою в руках. Вона просила дати їй ліки для її хворої мами. Аптекар, досі злий, грубо відповів їй: «Навіщо ти прийшла тепер? Невже не могла прийти раніше? Аптека зачинена!» «Я не могла прийти раніше, – відповіла дівчинка, – лікар щойно був у мами й виписав цей рецепт. Я повинна принести ліки саме зараз, інакше мама помре».

Проте злість в аптекарі кипіла навіть тоді, коли він брав із поличь один за одним флакони, щоб приготувати мікстуру для мами дівчинки. Коли ліки були готові, дівчинка поспіхом забрала їх і поквапилася додому.

Продовжуючи гніватися, аптекар забирав назад на полиці використані флакони й раптом помітив свою помилку! Він не повірив своїм очам, коли прочитав ярлик на одному з флаконів. У ньому була отрута… Аптекар дав жінці отруту! Він підлив її в пляшечку, з якою щойно пішла дівчинка, котра ні про що не здогадувалася.

Аптекар кинувся на вулицю й побіг за дівчинкою, але вона вже давно зникла за поворотом. Чоловіка охопив жах. У цілковитому відчаї він був готовий молитися, але згадав, що не вірить у Бога. Аптекар зневажливо висловлювався про Бога, як же тепер він проситиме про щось у Господа?! Він впав у відчай і, забувши про все, що не так давно думав і говорив про Бога, упав на коліна й почав благати: «Боже, якщо Ти насправді є, поверни до мене цю дівчинку!»

Чоловік підвівся з колін, пішов додому, але не встиг зачинити двері, як хтось несміливо постукав у них і почувся тихий голос дівчинки: «Дядечку аптекарю, пробачте мені, але я так поспішала додому, що не дивилася під ноги й упала… і пляшечка з мікстурою розбилася… Чи можу я отримати від вас нові ліки? Лікар сказав, що якщо мама не прийме їх сьогодні, вона може померти…» Аптекар нічого не відповів, лише тихенько погладив дівчинку по голові й приготував нові ліки.

Коли вона пішла, він подякував Богові за те, що не став убивцею, і відразу згадав про зібрання на вулиці навпроти його аптеки. Чоловік кинувся туди, але віруючі уже починали розходитися. Побачивши його, вони були готові до нових нападів, однак натомість почули розповідь про диво, яке щойно відбулося з ним. Тепер аптекар не сумнівався в тому, що Бог є – і не лише є, а й цікавиться людиною й чує її. Відтоді він став християнином.

ДОМАЛЮЙ ДРУГУ ПОЛОВИНКУ.

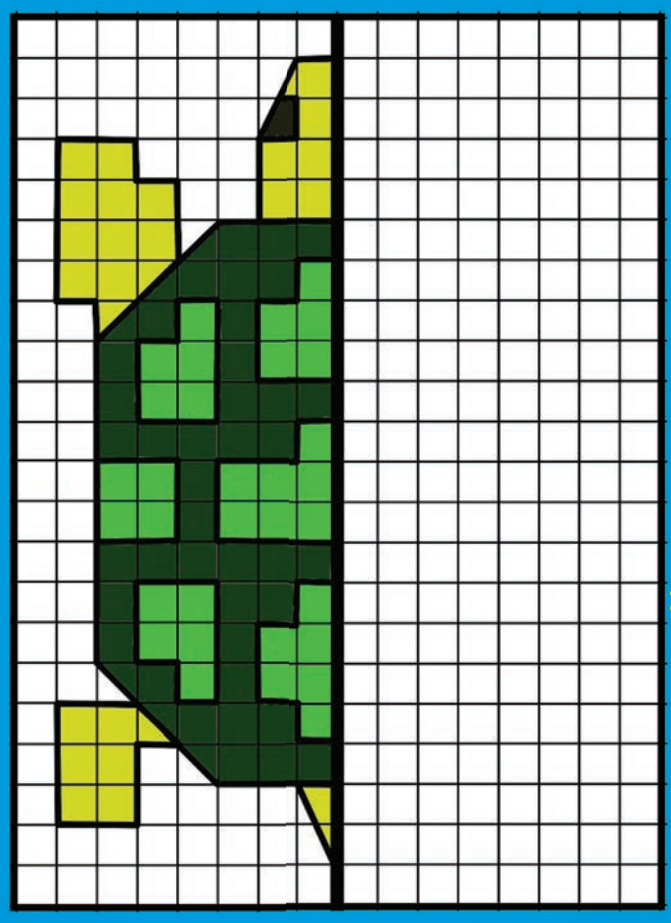

Найди два одинаковых зонтика.

ЮНИЙ ДОСЛІДНИК

МИЛЬНІ БУЛЬБАШКИ, ЯКІ НЕ ЛОПАЮТЬ

Дослід

У скляну чашу налий воду, рідке мило й додай гліцерин. Усе перемішай. Надягни шерстяні рукавички. Візьми піпетку й відріж «дно». Занур отриману трубочку в розчин і надуй мильні бульбашки. Тепер бульбашку можна спіймати долонею й гратися з нею, підкидаючи з руки на руку.

Тобі знадобляться:

- **вода – 120 мл;**
- **рідке мило – 40 мл;**
- **гліцерин – 25 г;**
- **пластикова піпетка;**
- **скляна чаша;**
- **шерстяні рукавички.**

Пояснення:

Чому мильна бульбашка не лопає? Гліцерин робить оболонку бульки більш щільною й міцною. А завдяки ворсу від рукавиць площа дотикання з бульбашкою зменшується, тому вона ще довго не лопає.

ВЕСЕЛКА ВДОМА

Дослід

Виклади цукерки на тарілку по колу, дотримуючись певної кольорової схеми. Можеш спробувати викласти драже у формі іншої фігури. Завершивши коло, налий у центр тарілки теплу воду. Переконайся, що води достатньо й вона покриває цукерки до половини з обох боків. Зачекай 30 секунд і побачиш, як почне утворюватися веселка.
Чому так відбувається? Звісно, тому що цукерки «Skittles» містять велику кількість барвників.

Тобі знадобляться:

- **тарілка;**
- **вода;**
- **цукерки «Skittles» або «M&M's».**

«ШКОЛА»

КРОСВОРД

Розв'яжи кросворд: впиши слова-відгадки у відповідні клітинки. Дізнайся «секретне слово».

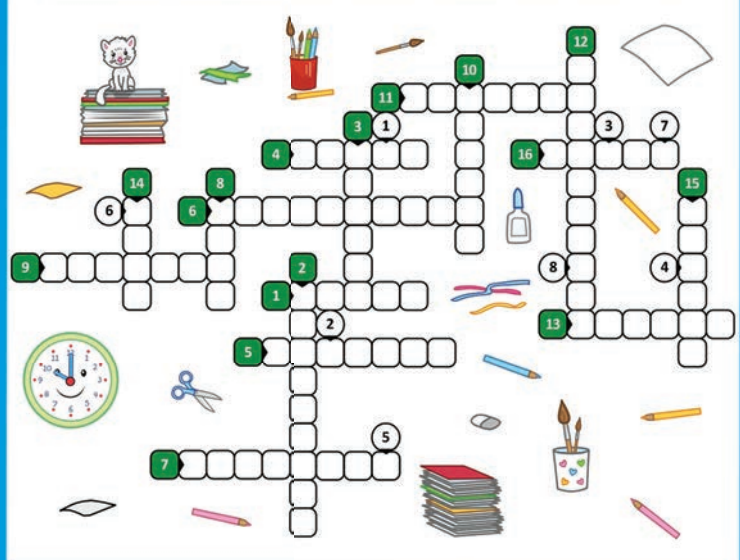

1. Письмовий стіл із похилою поверхнею, за яким сидять учні.
2. Книга, за якою вивчають навчальний предмет.
3. Той, хто вчиться в школі.
4. Поверхня, на якій пишуть або малюють для пояснення навчального матеріалу.
5. Спеціально відведене місце в школі, де можна поснідати чи пообідати.
6. Шкільне приміщення, у якому зберігаються книги.
7. Документ, який веде учень і де фіксують його успіхи.
8. Невеликий контейнер для їжі: «ланч- ...».
9. Коли закінчується урок, лунає ...
10. Шкільна сумка для книжок і зошитів.
11. Вона починається після уроку.
12. «Цариця» всіх наук.
13. Літери, розташовані в певному порядку.
14. Проміжок часу для занять із будь-якого предмета за участю вчителя й учнів.
15. Її ставлять за знання.
16. У ньому зберігають олівці й ручки.

«Секретне слово»

1	2	3	4	5	6	7	8

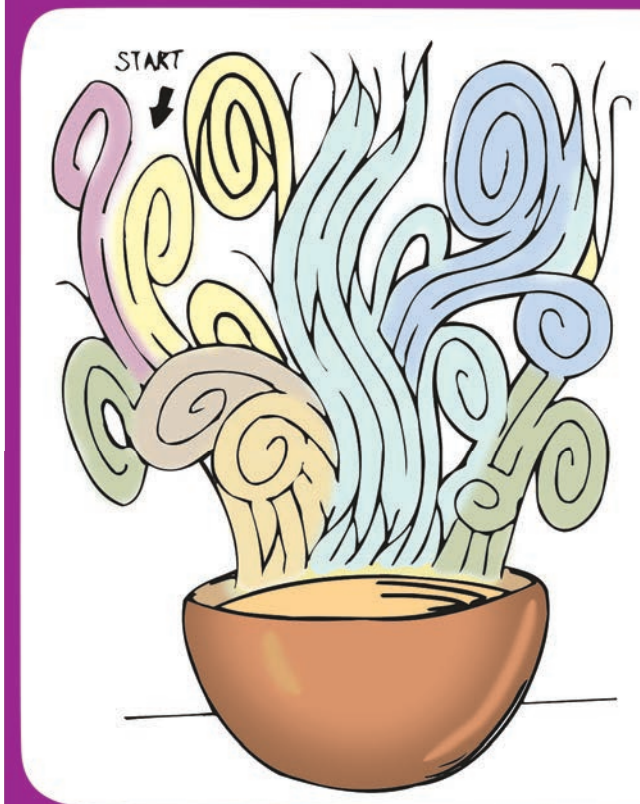

ПРЕОДОЛЕЙ ЛАБИРИНТ, ДОБРАВШИСЬ К ПОХЛЕБКЕ.

ПРОВЕДИ ПУНКТИРНОЮ ЛІНІЄЮ ТРАЄКТОРІЮ РУХУ ЛИСТОЧКІВ.

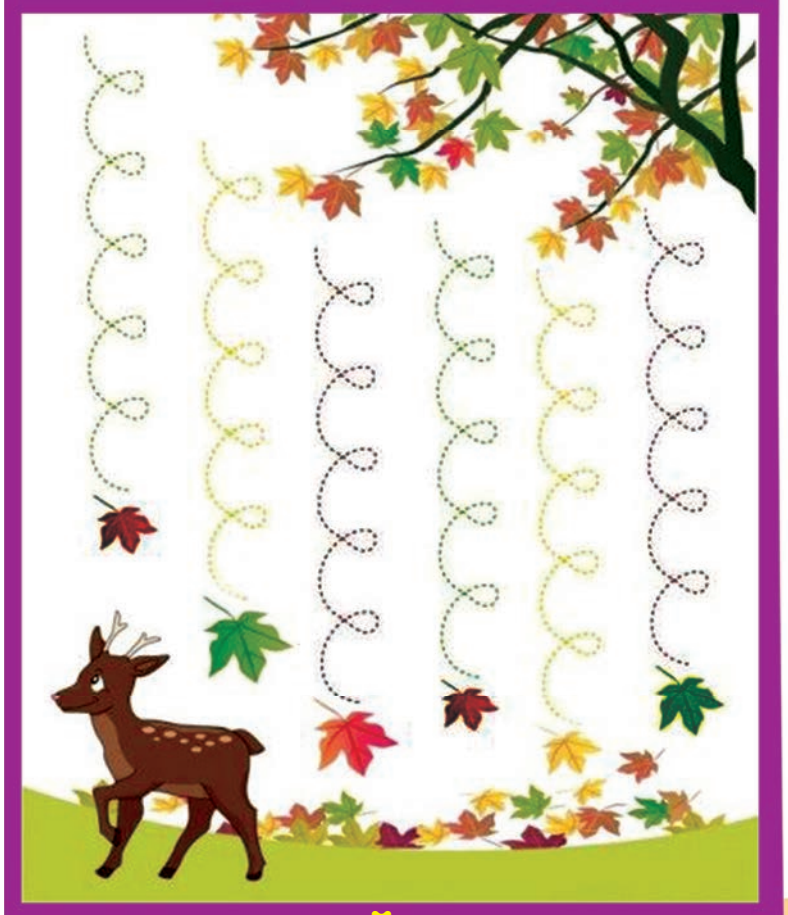

РОЗФАРБУЙ МАЛЮНОК.

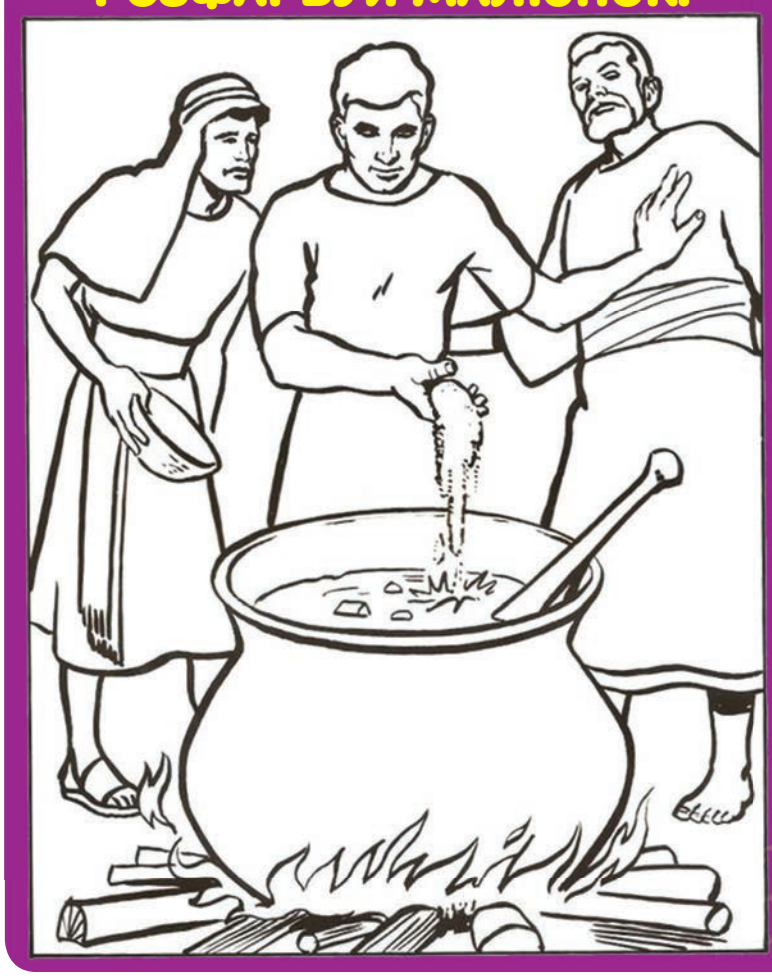

(Библия, 4 Цар. 4:38-41)

ЯДОВИТАЯ ПОХЛЕБКА

Жалуешься ли ты, что тебе не нравится ужин? Надеюсь, что нет! Но думаю, что если бы ты был учеником в школе, которую посетил Елисей, у тебя была бы причина пожаловаться на похлебку.

Ученики школы пророков в Галгале были очень рады. К ним придет Елисей! Ответит ли Елисей на их вопросы? Когда пророк приходил к ним, всегда происходило что-то хорошее. У Елисея всегда было время, чтобы выслушать их. Он давал им хорошие наставления и поощрял их в учебе.

Ученики думали еще о чем-то, кроме учебы. Наступила еще одна засуха, не было дождя, был плохой урожай, поэтому люди изнывали от голода.

Все приветствовали Елисея с радостью. Ученики ожидали его прихода. Елисей улыбался, когда слушал их разговоры и слова приветствия. Но он также заметил, что ученики выглядели худыми и немного бледными. «У них недостаточно пищи, – подумал Елисей. – Им нужна еда. Я должен помочь им». Елисей знал, что им нужна пища, чтобы они могли лучше учиться.

Пророк позвал своего слугу: «Принеси большой котел и приготовь похлебку для учеников». Слуга вышел в поле, которое было рядом со школой. Он нашел плоды, растущие на вьющемся растении. Мужчина не был до конца уверен в том, что это, но подумал, что они подойдут. Он закипятил немного воды в большом котле, порезал овощи, которые нашел в поле, положил их в воду, добавил специи и варил.

Ветерок донес запах пищи до учеников. Они не знали, из чего слуга приготовил похлебку, но запах был чудесным. Они поспешили вымыть руки и взять свои тарелки. Вскоре ученики собрались вокруг большого стола. Они держали тарелки и ждали, пока им дадут похлебку. И вот, первые глотки... Что-то было не так!

«Остановитесь! – закричали они. – В котле яд!» Слуга был шокирован! «Яд? Должно быть, плоды непригодны для пищи. Что я наделал?!» - волновался он. Но Бог наблюдал за всей этой ситуацией и сказал Елисею, что нужно делать.

«Принесите мне немного муки», - потребовал Елисей. Его слуга поспешил на поиски и вскоре возвратился с мешком муки. «Как это может помочь?» - задавался он вопросом. Елисей быстро высыпал немного муки в котел и помешал похлебку. Он попробовал ее, затем сказал своему слуге опять дать ее ученикам. Возможно, слуга колебался. Разве мука спасет от яда? Нет, но Бог помог им через Елисея. Они доверяли Богу и Божьему слуге – Елисею. Похлебка была очень вкусной! Ученики с готовностью опустошили свои тарелки.

Елисей увидел, что ученики нуждаются в пище, и сделал все, что мог. С Божьей помощью он позаботился об учениках. Господь позаботится и о тебе, просто проси Его об этом каждый день.

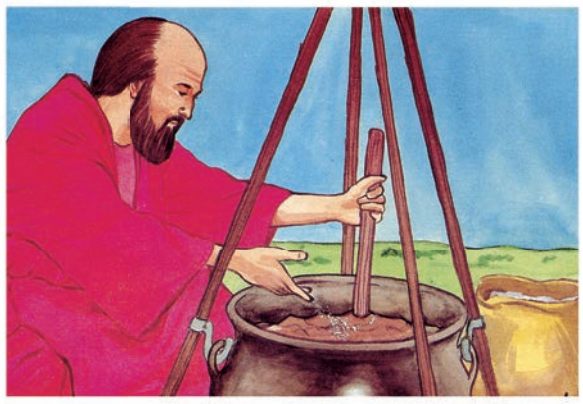

ГАРБУЗОВІ ЦУКЕРКИ

P. S. Для того, щоб виготовити гарбузовий сироп, зроби гарбузовий сік і додай у нього ½ ч. л. цукру.

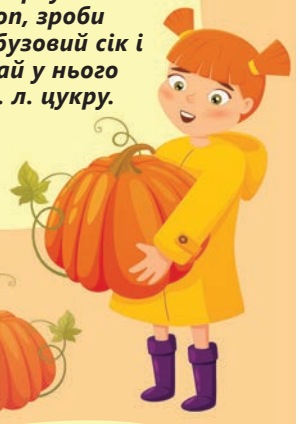

1 Змішай у великій мисці пластівці, кокосову стружку, цукор, корицю та імбир і добре перемішай.

2 Підігрій трохи горіхову олію, додай туди ванільний екстракт і сироп. Змішай з готовою сумішшю. Додай гарбузове пюре і трохи молока так, щоб тісто було густим і з нього можна було зробити кульки.

3 Сформуй маленькі кульки (2 см в діаметрі). Посип цукерки кунжутом.

4 Помісти готові кульки в холодильник на 10 хвилин. Смачного!

Тобі знадобляться:

- **1 ¾ склянки вівсяних пластівців;**
- **¼ склянки кокосової стружки;**
- **1 склянка цукру;**
- **¼ склянки суміші кориці й імбиру;**
- **½ склянки гарбузового пюре;**
- **1 крапля ванільного екстракту;**
- **¼ склянки горіхової олії;**
- **¼ склянки гарбузового сиропу;**
- **½ склянки молока;**
- **кунжут.**

ПОКАЖИ, КАКИМ МАРШРУТОМ ПРОПЛЫЛ ПАРУСНИК.

НАЙДИ 5 ОТЛИЧИЙ.

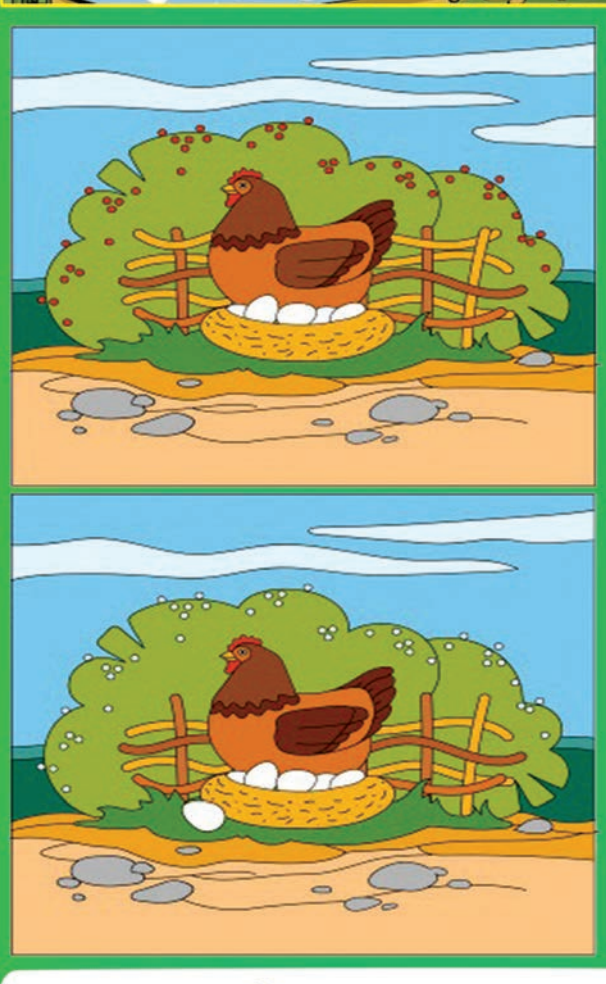

ПІДБЕРИ ВІДПОВІДНУ ТІНЬ.

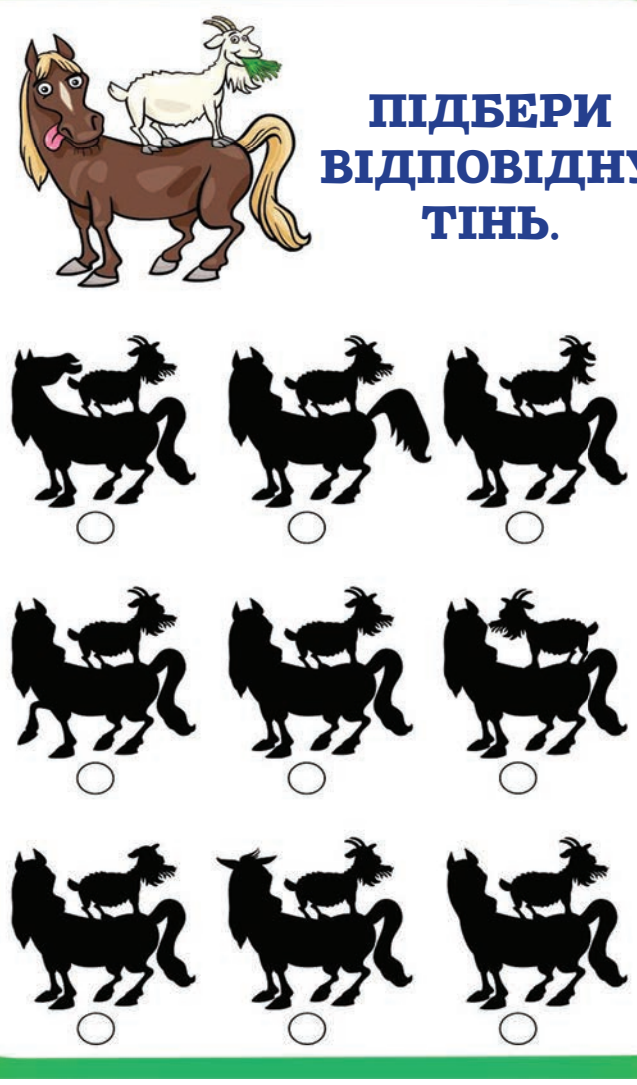

ШПАРГАЛКА

Ярина Ярош

Тиша… Учні 6-В класу пишуть контрольну роботу. Та раптом загальне мовчання порушує дзвінкий голос учителя математики:

– Петрук, не списуй у Дударка! Ось подивіться на дівчат – усе вивчили й ні в кого не списують!

Віка, Яна, Яринка, Поліна та Марійка подивилися на хлопців так, що ті відразу зрозуміли, хто розумніший. Проте як я розповідатиму далі історію, не познайомивши вас із головними героями?

Так от, Дударко мав ім'я Андрій, а Петрук… Ім'я цього хлопчика я не називатиму, нехай у нього буде тільки прізвище.

Дударко й Петрук були найкращими друзями. Вони були дуже схожі. Обидва мали кирпатий ніс, очі-волошки та ластовиння. Обидва мріяли стати в майбутньому лікарями-хірургами. Хлопці відрізнялися лише кольором волосся й характером. Андрійко був наполегливим, працьовитим. А от його друг був суцільною протилежністю за вдачею.

Однак ми далеко відійшли від контрольної, яку пишуть учні 6-В класу. Усі старанно готувалися до цієї контрольної. Хтось писав шпаргалки, а деякі вчили формули, правила та робили конспекти. А оскільки наші герої полінувалися вчити матеріал (хоча ні, Андрійко побіжно переглянув параграф), то обидва написали шпаргалки.

І ось настав той самий день. Листя приємно шурхотіло під ногами, неначе сонний вітер перегукується на світанку з лісом. День не віщував нічого поганого, тому в учнів був прекрасний настрій, усі були впевнені, що контрольну напишуть на «відмінно».

І ось дзвоник усіх кличе не урок. Галина Григорівна роздає контрольні. Усі напружено сопуть, читаючи завдання. Раптом Петрук тишком-нишком поглянув у телефон, там у нього був калькулятор. Андрійко й собі потягнувся до шпаргалки, та раптом щось у грудях неначе кольнуло, і якийсь тихий голос зсередини промовив: «Не обманюй, бо обмануть і тебе!»

Петрук отримав «11» з обманом, а Дударко написав на чесну «дев`ятку». Обидва були задоволені. Перший – тим, що було чим похизуватися перед батьками (за що отримав від них новий смартфон), а другий – що на душі було легко й спокійно.

Кажуть, що час летить швидко. А й справді, шкільні дні пролетіли, як одна мить. Здавалося, лише вчора був перший дзвінок і першокласники знайомилися зі своєю першою вчителькою, а сьогодні вже випускний дев'ятого класу. Після ДПА Петрук вступив до престижного коледжу, а потім поїхав навчатися за кордон – ні, не через високі досягнення в навчанні, а завдяки грошам впливового батька. Андрійко ж навчався в школі до 11 класу й склав іспити ЗНО на прохідний бал для вступу до медичного університету. Андрій закінчив його самотужки, а Петруку, як завжди, допомагали гроші.

Після закінчення університету наші герої почали працювати лікарями-хірургами. Андрій Петрович – у лікарні швидкої допомоги, а Петрук – у крутій приватній клініці свого батька.

Одного разу, після важкого робочого дня, у Дударка Андрія Петровича задзвонив телефон. То був Петрук. Андрій і не відразу впізнав свого давнього друга – той плакав, як маленький. Бо в його руках, під час операції на апендицит, померла людина…

Можливо, тому, що поруч не було шпаргалки?

СТАКАН для КАРАНДАШЕЙ

ТЕБЕ ПОНАДОБЯТСЯ:

- картонная втулка от бумажного полотенца;
- зерна сухого початка кукурузы;
- клей, ножницы, кисточка;
- зеленая бумага;
- кусок картона;
- акриловая краска.

1

Возьми картонную втулку и обрежь до нужной длины. Понемногу обмазывая ее клеем, ряд за рядом аккуратно приклей кукурузные зерна. Немного отступи от нижнего края, так как там будут прикрепляться декорированные кукурузные листья.

2

Закончив оклеивание цилиндра, можно приступить к изготовлению дна для стакана из куска картона. Для этого вырежи круг и сделай на нем надрезы, которые нужно будет загнуть и приклеить. Потом обтяни сверху резинкой, чтобы дно не отклеилось. Дождись, когда клей высохнет. Затем окрась весь стакан желтой акриловой краской.

3

В заключение сделай кукурузные листья из зеленой бумаги и красиво приклей. Готово! Теперь можно поставить поделку на свой рабочий стол и наполнить ее карандашами и ручками.

Веселый English

ANIMAL HOMES
ЖИЛИЩА ЖИВОТНЫХ

nest [нэст] – гнездо

tree hollow [три хо̀лоу] – дупло

sea [си:] – море

pigsty [пи́гстай] – свинарник

stable [стэйбл] – конюшня

den [дэн] – берлога

beehive [би́:хайв] – улей

sheep pen [шип пэн] – загон для овец

hen coop [хэн куп] – курятник

cave [кэйв] – пещера

cage [кэйдж] – клетка

pond [по:нд] – пруд

spiderweb [спа̀йдэ:вэб] – паутина

anthill [а̀нтхил] – муравейник

kennel [кэнл] – конура

TASK 1
Read and learn new words. Прочитай и выучи новые слова.

TASK 2
Where do these animals live? Subscribe the images on the left and match them with their corresponding images on the right. Где живут эти животные? Подпиши картинки слева и соедини их с соответствующими изображениями справа.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

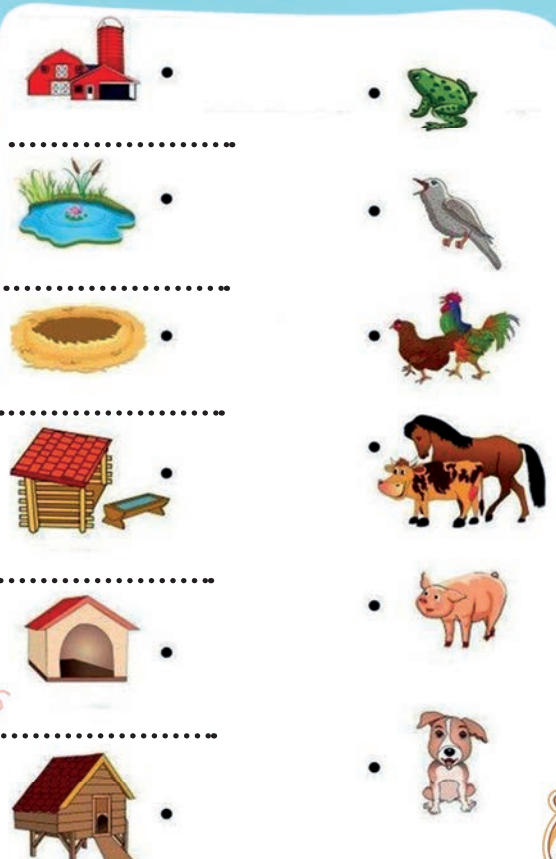

TASK 3
Do the crossword. Реши кроссворд.

TASK 4
Complete the sentences. Дополни предложения словами, которые ты сегодня выучил.

1. A chicken lives in a _____.
2. A horse lives in a _____.
3. A dolphin lives in the _____.
4. A bird lives in a _____.
5. A dog lives in a _____.
6. A bee lives in a _____.
7. A bear lives in a _____.
8. An ant lives in an _____.
9. A squirrel lives in a _____.
10. A pig lives in a _____.
11. A frog lives in the _____.
12. A spider lives in a _____.
13. A sheep lives in a _____.
14. A bat lives in a _____.

TASK 5
How many animals can you list in each animal home in the columns below? Запиши в каждой колонке как можно больше названий животных, обитающих в той или иной местности.

CITY	FOREST	OCEAN	DESERT	GARDEN

TASK 5
СЛОВАРИК:
- city – город
- forest – лес
- ocean – океан
- desert – пустыня
- garden – сад

СКРИНЬКА ЦІКАВИХ ФАКТІВ

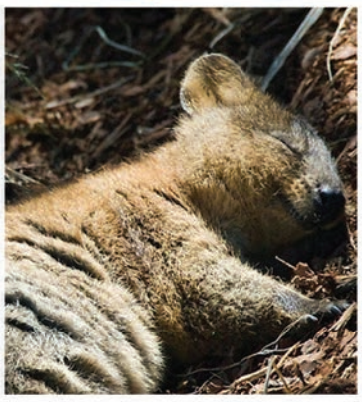

В МИРЕ ЖИВОТНЫХ: КВОККА

Квокка – уникальное сумчатое животное, проживающее в Австралии. Большую популярность у людей получила из-за своей «улыбки». В сети можно найти множество фото с этим зверьком и человеком, они очень общительные и милые. К сожалению, зверьки находятся под угрозой вымирания, из-за людей их осталось не так много.

Квокка – единственный представитель своего рода в семействе кенгуровых, поэтому внешне напоминает толстого кенгуру. Чаще всего они вырастают не крупнее кошек. Рост взрослой особи составляет 47-50 см, а вес – до 5 кг. Квокки имеют очень короткий хвост – 35 см, используемый в качестве опоры. Это возможность защищаться от хищных зверей, однако квокки этого сделать не способны.

Маленькое прыгучее животное полностью покрыто густой серовато-рыжей шерстью. Без шерсти на теле квокки остаются только хвост и кончики лапок. Мощные задние лапы дают возможность животному передвигаться прыжками со скоростью до 50 км/ч. Передние лапки маленькие и слабые, они нужны для того, чтобы зверек мог кушать.

Интересный факт: квокки очень любопытные животные, им интересно общаться с людьми. Однако, несмотря на дружелюбный вид, их опасно гладить. Квокки могут случайно защемить челюстью руку, они ежегодно кусают маленьких детей. Животные, конечно, не нанесут непоправимого вреда, но дети испугаются, да и синяки на коже останутся.

Рождаются квокки без шерсти, постепенно обрастая мехом. Ушки круглые, расположенные близко друг к другу. Благодаря им вид у зверька слегка комичный и милый. Маленькие глазки-пуговки находятся около переносицы. Проживают большими семействами до 50 особей. Квокки предпочитают обитать в сухих травянистых полях, где есть густые кустарники.

Квокки быстро бегают и хорошо прыгают. Если условия для жизни резко портятся, то животные начинают кочевать, переселяясь в нетипичные для них места. В засушливые времена они переходят на болотистые местности, где есть достаточное количество воды и влажность. Квокки ночные зверьки, они хорошо видят в темноте, у них острое обоняние и слух. Днем животные предпочитают прятаться в кустах, не привлекая к себе внимания.

Особенности размножения. Животное сумчатое, поэтому потомство вынашивается в специальном кармашке на животе зверька. Первый детеныш после рождения долго находится в этой сумке. В этот же момент начинает развиваться второй эмбрион, который рождается только в тот момент, как его предшественник покидает материнскую сумку. Поэтому самка беременеет дважды после встречи с одним самцом.

Враги квокк. Квокки полностью беззащитны перед хищниками, у них нет ни мощных хвостов, ни клыков с когтями. Они всегда проживают большими семьями, во главе которых находится доминантный самец, контролирующий внешнюю обстановку вокруг временных убежищ семьи. Квокки добрые, неагрессивные. Они не станут конфликтовать с другими животными, которые зашли на их территории. Зверьки доверчивы, любят людей и легко идут на контакт. Квокки были занесены в Красную книгу с целью сохранения их популяции. Их действительно осталось не так много – в Австралии всего 4 тысячи квокк, проживающих в семьях по 50 особей. За причинение вреда животным браконьеры облагаются крупными денежными штрафами, возможны даже тюремные заключения.

Питание. Квокки проживают в жестколиственных лесах, питаются молодыми побегами эвкалипта, разнообразными цветами, множеством корешков, семенами и травой. Все эти растения имеют жесткие волокна, которые квокка постепенно перетирает своими челюстями, это долгий процесс. Квокки забавно чавкают. Пища проглатывается, выплевывается назад и пережевывается, как жевательная резинка. По окончанию трапезы зверек расслабляет челюстные мышцы и лучезарно улыбается каждому. Пропитание зверьки добывают в ночное время, передвигаясь среди травы. Квокки умеют вскарабкиваться на небольшую до 1,5 метров высоту, собирая молодые побеги деревьев.

Почему квокка все время улыбается? Эта фирменная улыбка прославила зверьков на весь мир. Создается впечатление, что животное постоянно восхищается всему происходящему вокруг, не теряя оптимизма. В Австралию ежегодно приезжают миллионы туристов для того, чтобы сфотографироваться с квоккой. Улыбка зверька – это не что иное, как результат расслабления челюстных мышц после долгого пережевывания пищи.

Научно-популярный журнал «Как и Почему»

РАСКРАСЬ КВОКК.

ПОМОГИ БЕЛЬЧОНКУ ДОБРАТЬСЯ ДО ГРИБОВ.

РОЗФАРБУЙ ЗА ЦИФРАМИ.

ПРОДОЛЖИ ЛОГИЧЕСКУЮ ЦЕПОЧКУ.

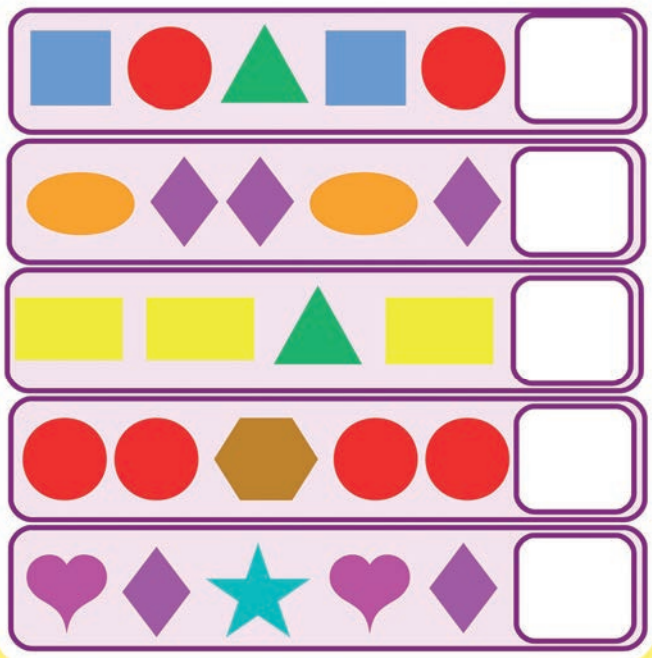

ЯКОГО ФРАГМЕНТА БРАКУЄ НА МАЛЮНКУ?

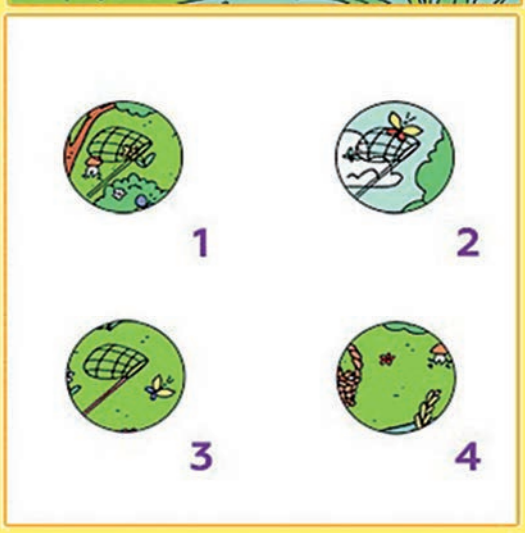

ЗНАЙДИ 8 ВІДМІННОСТЕЙ.

САМЫЙ ЛУЧШИЙ ДРУГ

Светлана Горева

Петя был драчуном. Он постоянно дергал девочек за косички, а мальчикам ставил подножки. Не то чтобы ему это очень нравилось, но, как он считал, делало его сильнее остальных ребят. Но с ним из-за этого никто не хотел дружить. Особенно доставалось Петиному соседу по парте – Коле. Он был отличником, но никогда не разрешал Пете списывать у себя и на контрольных не подсказывал, вот Петя и обижался на него за это.

Однажды одноклассница Катя сказала Пете: «Ты, как петух, всех задираешь, и имя у тебя подходящее – Петька-забияка». Так и пристало к нему это прозвище. Учителя ругали мальчика за плохое поведение и ставили ему «двойки» за невыполненное домашнее задание. Доставалось ему и дома от родителей, но Пете было все равно.

На осенних каникулах класс должен был поехать в театр. Особенно ждали этого события девочки. В прошлый раз им очень понравился спектакль, и они мечтали снова побывать там.

Накануне поездки Коля заболел, его положили в больницу. Узнав об этом, Петя загрустил. Он привык, что всегда рядом с ним был его сосед по парте. Мальчик вернулся домой из школы, прошел в свою комнату и впервые за осень взял с полки книгу, которую им задали прочитать. Мама тихонько прикрыла дверь и улыбнулась. Петя читал и думал о том, что тоже не поедет завтра в театр, а пойдет навестить Колю.

На следующее утро по дороге в больницу Петя купил в магазине апельсины, зная, что Коля их очень любит. Войдя в палату, он немного смутился. А Коля, увидев его, даже подскочил на кровати от удивления:

– Ты почему в театр не поехал?

– Не знаю… Решил тебя навестить, вот апельсины принес.

– Ну, садись, будем вместе их есть.

Петя присел на краешек стула и тихо спросил:

– Коль, а давай дружить?

– А ты меня больше бить не будешь? – заморгал глазами Коля.

– Не буду. Надоело быть двоечником, я вчера такую интересную книжку начал читать, что даже с собой ее принес, чтобы ты прочел.

– Спасибо, обязательно прочитаю, если еще не читал.

– Коль, а давай будем лучшими друзьями?

– А давай! – засмеялся Коля.

Прошла неделя, Петя каждый день навещал Колю в больнице, приносил ему то печенье, то фрукты, и они подолгу говорили о чем-нибудь веселом. Потом начались занятия в школе, Колю выписали, и по вечерам он помогал Пете наверстывать упущенное за четверть. Пятый класс Петя закончил хорошистом, а с Колей они стали лучшими друзьями.

НЕСПРАВЖНЯ ПОДРУЖКА

Алла Кривоносова

Аліса й Іринка живуть в одному будинку й разом навчаються в одній школі. Аліса старанна, гарно навчається в школі, ще й відвідує музичну студію. Іринка не завжди слухняна, вчитися їй не подобається. Однак дівчатка товаришують і часто разом граються у дворі.

Якось погожого дня Аліса разом з друзями гралася на дитячому майданчику. Несподівано до них приєднався Сашко, який жив у сусідньому під'їзді. Він прибіг і радісно оголосив:

– А ви знаєте? Дівчинка Вероніка, яка живе в будинку навпроти, запрошує нас на свій дитмайданчик. Це недалеко, треба лише перебігти дорогу. Напевно, там є великі гойдалки.

– Чудово, а то вже набридло тут гратися, - промовила дівчинка з русявим волоссям.

– Ходімо туди просто зараз! Випробуємо нові гойдалки, – підтримала друзів Оленка.

Усім дітям ця пропозиція дуже сподобалася. Не вагаючись, вони побігли до Вероніки, про яку розповів Сашко. Іринка теж вирішила долучитися до компанії.

– Алісо, чому ти зволікаєш? Усі вже побігли до сусіднього двору на гойдалки.

– Моя матуся категорично проти того, щоб я перетинала цю дорогу. Це небезпечно.

– Та вона за тобою з вікна спостерігає чи що? Мама не побачить тебе, ми швидко. Побігли.

– Я залишуся тут, – упевнено відповіла Аліса.

– Ти просто боягузка! – вигукнула Іринка, поспішаючи за іншими.

Аліса залишилася сама. Вона трохи погойдалася на гойдалці, розмірковуючи над тим, що сталося. Було прикро, що її подружка залишила її саму. Проте дівчинка була впевнена, що вчинила правильно. Вона завжди намагалася слухатися батьків, уникаючи прикрих випадків. Раптом Аліса озирнулася й побачила, що всі діти повертаються до свого двору.

– Що трапилося? Чому ви так швидко повернулися? – здивовано поцікавилася Аліса.

– Вероніки там не було, напевно, вона пішла вже додому. У чужому дворі нам було нецікаво, навіть гойдалок не було, - пояснила за всіх Іринка.

– А двоє підлітків нагримали на нас і прогнали з майданчика, – неохоче зізналася Оленка.

– Твоя правда, можна було нікуди не ходити, – похнюпився Сашко.

Аліса повернулася додому й про все розповіла матусі. Жінці було приємно, що її донька в 9 років така дисциплінована. Зазвичай діти, перебуваючи в колективі, чинять так, як більшість. Тому й наслідки після скоєного бувають різні. Мама Аліси похвалила доньку й підсумувала:

– Молодець, доню, ти правильно вчинила. Живи своїм розумом і слухайся батьків. А Іра вкотре довела тобі, що вона нещира подружка й покластися на неї в скрутну хвилину не можна. Хіба ж буде справжній друг робити щось недобре, ще й тебе до цього заохочувати?

Слово Господнє вчить нас слухатися батьків. Запам'ятайте пораду мудрого царя Соломона: «Послухай, мій сину, напучення батька свого, і не відкидай науки матері своєї, - вони бо хороший вінок для твоєї голови, і прикраса на шию твою» (Прип. 1:8).

Анна Кошова

Віталіна Ярова

Юліана Коваленко

Рома Дусь

Іван Логойда

Еріка Колош

Анастасія Ткач

Міша Кот

Евеліна Чухраля

Роман Малов

Надя Кот

Богдан Козачков

Даниїл Бойко

Ліда Кот

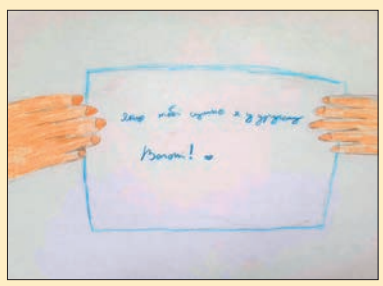
Діана Наймибудка

Ассоль Колош

Адріан Чухраля

Ксюша Заломська

Віка Кот

Гліб Чайка

Олександра Кушнір

Костя Заболотний

МАЛЮНКИ ЧИТАЧІВ

Любі діти!

Ми дуже вдячні вам за ваші малюнки. Надсилайте нам свої роботи на адресу видавництва, і ми з радістю їх опублікуємо в нашій газеті.

(Будь ласка, пишіть ваші прізвища розбірливо, ДРУКОВАНИМИ ЛІТЕРАМИ на зворотному боці кожного малюнка).

Додаток до газети «Вічний Скарб»

Щомісячна дитяча газета «Скарбничка»
Видавець – християнське видавництво «Джерело життя»
Адреса: 04071, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10–А
e–mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 467–50–68

Відповідальний за випуск: директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Інна Гунько
Коректура: Інна Джердж
Дизайн та верстка: Олена Черневич
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Наклад: 10 000 прим.

Якщо ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, ви можете зробити це через банк.

Наші реквізити:
Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN: UA753808050000000026006149457
МФО 380805
Банк: ПАТ «Райффайзен Банк Аваль» у м. Києві
Призначення платежу: добровільні пожертви

www.lifesource.com.ua

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати тексти.

Рукописи не повертаються. Листування ведеться лише на сторінках газети.